

Γέρων Εφραίμ Κατουνακιώτης: Τα δάκρυα

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Μαζί με την εύχούλα -τώρα δεν μπορούμε να ποῦμε καὶ λεπτομέρειες, αὐτὸ ὅταν τὸ βρεῖς μοναχός σου, ἔχει περισσότερη δύναμη παρὰ ὅταν τὸ ἀκούσεις ἀπὸ τὸν ἄλλον- ἔρχονται τὰ δάκρυα· τὰ ὁποῖα δάκρυα λίγο, λίγο, λίγο ἀπὸ ἐσένα ἐξαρτᾶται νὰ τὰ αὐξήσεις.

Πιστεύσατέ με ὅτι τὰ δάκρυα δὲν εἶναι τίποτες ἄλλο, συνήθεια εἶναι. Ἐὰν συνηθίσεις νὰ κλαῖς, τὴν ἄλλη μέρα θὰ κλαῖς, καὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ κλαῖς, καὶ θὰ φτάσεις σ' ἓνα σημεῖο θὰ πεῖς: «Γιατί κλαίω; Κι ἐγὼ δὲν ξέρω». Ναὶ ἀλλὰ μὲ τὰ δάκρυα ξέρεις πόσος καθαρισμὸς γίνεται μέσα; Πῶς πλένεις τὴ φανέλα σου, τὸ μαντήλι σου μὲ τὸ σαποῦνι, ἔτσι εἶναι καὶ τὰ δάκρυα στὴν προσευχή. Μέσα σου καθαρίζεται, καθαρίζεται, καθαρίζεται κι ἔρχεται κατόπιν σ' ἄλλα ἀνώτερα δάκρυα.

Τὰ δάκρυα, θὰ σᾶς πονέσει ὁ ἐγκέφαλος μέσα, τὸ μυαλὸ θὰ σᾶς πονέσει, διότι εἶναι τὰ πρῶτα δάκρυα, τὰ ὁποῖα λέγονται «καθαρτικὰ δάκρυα», καθαρίζουν τὰ δάκρυα μέσα.

Ὅταν περάσει ὁ βαθμὸς τῶν «καθαρτικῶν», ἔρχονται ἄλλα δάκρυα «χαροποιά». Τὰ

ὅποῖα, καὶ τὸ πρόσωπό σας θὰ γίνεῖ ὠραῖο, θὰ ὁμορφαίνει, καὶ ὁ ἄλλος ὁ συνάνθρωπός σου, ὁ συνάδερφός σου, ὁ παραδελφός σου, θὰ τὸν βλέπεις σὲ ἄλλην ὠραιότητα. Πνευματικῶς ἐννοῶ.

Κατόπιν εἶναι ἄλλα δάκρυα, ἀλλὰ αὐτὰ ὁ καθένας κατὰ τὴ βία του ποὺ ἔχει μέσα, κατὰ τὸν ζῆλο, κατὰ τὴ θερμότητα, θὰ τὰ συναντήσῃ.

Νὰ καλλιεργεῖς τὰ δάκρυα. Νὰ καλλιεργεῖς τὶς εἰκόνες, τὶς σκέψεις ποὺ φέρνουν δάκρυα. Ἐγὼ καλλιεργοῦσα τὴν εἰκόνα τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ γερο-Ἰωσήφ. Ὅταν τὸν φίλησα καὶ τὸν βάλαμε στὸ μνήμα. Σκεπτόμουνα, ὅτι κι ἐγὼ σύντομα ἔτσι θὰ γίνω. Σκεπτόμουνα, μήπως ὁ Θεὸς δὲν μὲ δεχθεῖ, δὲν μὲ συγχωρήσῃ κ.ο.κ.

Τὰ δάκρυα εἶναι μεταξὺ ἐμπαθείας καὶ ἀπαθείας· τὰ δάκρυα καθαρίζουν. Εἶναι τὰ ἀρχαρίτικα δάκρυα, δηλαδὴ τὰ δάκρυα μετανοίας· ἦτοι σκέπτεσαι: Ἐὰν κολασθῶ; Θὰ εἶμαι μὲ τὸν Χριστὸν ἢ μὲ τὸν διάβολον; Ἐὰν θὰ εἶμαι αἰώνια εἰς τὴν κόλασιν; Τότε τί θὰ κάνω; κ.ο.κ.

Κατόπιν ἔρχονται τὰ δάκρυα τῆς χάριτος. Τὰ δάκρυα αὐτὰ εἶναι τόσο γλυκά, ὥστε ὅταν μοῦ ἤρχοντο, ἔλεγα: «Θεέ μου εἰς τὸν Παράδεισο τίποτε ἄλλο δὲν θέλω, παρὰ νὰ κλαίω ἔτσι». Αὐτὰ τὰ δάκρυα ἔρχονται ὕστερα..

Τὰ δάκρυα εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς. Ὅπως ὅταν τὸ σῶμα τρέφεται μὲ καλὴ τροφή ζωογονεῖται, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ τρέφεται μὲ τὰ δάκρυα καὶ ζωογονεῖται.

Ὅταν προσεύχεσαι, νὰ προσπαθεῖς νὰ ἔχεις δάκρυα. Γίνεται συνήθεια κατόπιν, καὶ κλαῖς εἰς τὴν προσευχή σου. Ὅταν ἔχεις δάκρυα εἰς τὴν προσευχή, ὅτιδήποτε δάκρυα, πηγαίνεις μπροστά. Ὅταν σταματήσουν τὰ δάκρυα, πᾶς ὀπίσω.

Ἐγὼ παρακάλεσα τὸν ἅγιό Ἐφραίμ: «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ τῶν δακρύων ἄνθρωπος εἶσαι...» -ὅπως λέει τὸ τροπάριο: Ταῖς τῶν δακρύων σου ροαῖς τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώργησας...- καὶ μοῦ ἔδωσε τόσα πολλὰ δάκρυα, ποὺ δὲν μποροῦσα, μέρανύχτα ἔκλαιγα. Κι ἔφτασα στὸ σημεῖο νὰ κλαίω ὅσο θέλω, ὅποτε θέλω καὶ ὅπου θέλω.

Ἀλλὰ τί; Νά, ἐδῶ πάνω τώρα, νὰ ποῦμε, ἀπὸ πάνω ὁ Ι., στὸ δωμάτιο ἐπάνω, δίπλα κάθετα ὁ Ε. Καὶ καμιά φορὰ μὲ πιάνουν τὰ δάκρυα καὶ λέει ὁ Ι.: «Σ' ἀκούγαμε τὴ νύχτα ποὺ ἔκλαιγες». «Ἐ, καλὰ, βρὲ παιδί μου», λέω, «ἄνθρωπος ἁμαρτωλός, ἅμα δὲν παρακαλέσω τὸν Θεὸ νὰ μ' ἐλεήσῃ, ἀλλὰ μὲ παίρνουν τὰ δάκρυα». Καὶ δίπλα ἦτανε, δίπλα στὸ δωμάτιο κάθετα ὁ Ε. «Σ' ἀκούγαμε, Γέροντα, ποὺ ὅλη τὴ νύχτα ἔκλαιγες», λέει. «Ἐ, καλὰ, βρὲ παιδιά μου, ἁμαρτωλὸς εἶμαι, θὰ κλαίω».

«Ἄκουσε», λέω, «δὲν γίνεται αὐτό. Ἄμα καταλάβω ὅτι ἐσὺ μ' ἀκοῦς κι ὁ Ε. μέσα

ἀκούει, κόβεται ἡ παρρησία στήν προσευχή. Ναί, γι' αὐτό», λέω, «ἄκουσε θὰ πάω σὲ ἄλλο μέρος, νὰ μὴ μὲ ἀκούει κανένας, νὰ κλάψω ὅσο θέλω»· γιατίι μπορεῖ καὶ νὰ ψάλλω, μπορεῖ καὶ νά... αὐτό, πῶς θὰ ρθοῦν τὰ δάκρυα;

Ἄμα φέρεις τέτοιες θεωρίες: Δεῦτε τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν δῶμεν, ἀδελφοί, τῷ θανόντι..., πῶς, ὅσο σκληρὴ νὰ εἶναι ἡ ψυχὴ σου, νὰ θεωρεῖς τὸν ἑαυτό σου ὅτι εἶσαι ἐπάνω στὸ φέρετρο καὶ πᾶνε νὰ σὲ θάψουνε, ναί, μπορεῖς νὰ μὴν κλάψεις; Μιά-δύο, μετὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν κλάψεις καὶ θὰ ἀποκτήσεις συνήθεια νὰ κλαῖς. Ἀλλὰ νὰ παρακαλέσεις καὶ τὴν Παναγία νὰ ποῦμε.

Καὶ ἓνας λογισμὸς μοῦ ἦρθε: «Νά, βλέπεις ποὺ ἀγωνίζεσαι...». Ἐφυγαν, ἔφυγαν ἀμέσως τὰ δάκρυα. Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ χάρισμα ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ ἅγιος Ἐφραίμ, τὸ οἰκαιοποιήθηκα, ὅτι εἶναι δικός μου κόπος, καὶ ἔφυγαν τὰ δάκρυα.

ΓΕΡΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ